

บทที่ 1

บทนำ

เนื้อหาโดยสังเขป

- 1.0 คำนำ
- 1.1 เค้าโครงวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติ
- 1.2 ความแตกต่างระหว่างภาษาศาสตร์ภาคประวัติและประวัติภาษาศาสตร์
- 1.3 ความแตกต่างระหว่างภาษาศาสตร์ภาคประวัติและภาษาศาสตร์เฉพาะ
สมัย
- 1.4 ขอบข่ายของภาษาศาสตร์ภาคประวัติ
- 1.5 บทสรุป
- 1.6 แบบฝึกหัดทบทวน

จุดประสงค์

หลังจากเรียนบทเรียนนี้แล้วนักศึกษาสามารถ

1. บอกความหมายของภาษาศาสตร์ภาคประวัติได้
2. อธิบายความแตกต่างระหว่างภาษาศาสตร์ภาคประวัติกับประวัติภาษาศาสตร์
ได้

3. นอกค่างำกั้ความของ diachronic studies และ synchronic studies ได้
4. ระบู้ได้ว่า diachronic studies สัมพันธ์กับภาษาศาสตร์ภาคประวัติ
อย่างไร
5. ระบู้จุดมุ่งหมายของวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติได้
6. อธิบายโดยสังเขปได้ว่าชอบชาอวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติครอบคลุม
เนื้อหาอะไรบ้าง

1.0 คำนำ

ภาษาศาสตร์ภาคประวัติเป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของภาษา เพื่อที่จะเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของภาษา นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติตระหนักดีว่า จะอาศัยการพรรณาลักษณะโครงสร้างทางภาษาศาสตร์ที่ดี การวิเคราะห์หน้าที่องค์ประกอบต่าง ๆ ทางภาษาก็ดี ย่อมไม่เพียงพอที่จะอธิบายเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจของคนเราเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้ จำเป็นที่จะต้องหาข้อมูลเพิ่มเติมจากสาขาวิชาอื่น ๆ ด้วย เป็นต้นว่า ข้อมูลจากสาขาจิตวิทยาสามารถนำมาอธิบายปัจจัยเกี่ยวกับการรับรู้ของคนเรา ความรู้จากสาขามานุษยวิทยาให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเหตุปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม ข้อมูลจากสาขาชีววิทยาใช้อธิบายเหตุปัจจัยทางสรีระ ประสาทและกายภาพได้ ข้อมูลจากสาขาวิชาเหล่านี้ล้วนจำเป็นต้องนำมาพิจารณาร่วมด้วย เมื่อศึกษาพฤติกรรมการเปลี่ยนแปลงของภาษา

1.1 เค้าโครงวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติ

เค้าโครงวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติครอบคลุมเนื้อหาค่อนข้างกว้าง การศึกษาความเปลี่ยนแปลงของภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิชาที่ซึ่งศึกษาเจาะลึกลงไปถึงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของภาษา บางครั้งเพื่อให้เข้าใจลึกซึ้งถึงธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลงนั้น นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติจะศึกษารูปจำลองหรือตัวแบบ (model) แสดงการเปลี่ยนแปลงนั้น ตัวแบบนี้จะช่วยอธิบายให้เห็นจริงว่าภาษามีการซับซ้อนขยายเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ทั้งในแง่ที่เป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติและในฐานะปัจจัยที่มีปรากฏในสังคม นั่นคือแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของภาษามีกระบวนการอะไรบางอย่างนั่นเอง นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติสนใจศึกษาหาสาเหตุการเปลี่ยนแปลงของภาษาทั้งที่เกิดจากภายใน

โครงสร้างของภาษาเอง และที่เป็นสาเหตุจากปัจจัยภายนอกหรือสภาพแวดล้อม และในท้ายที่สุด ผลที่เกิดขึ้นจากการที่ภาษาเปลี่ยนแปลงไป เนื้อหาใจความหลักที่กล่าวมาทั้งหมดนี้และที่ประกอบกันเข้าเป็นเค้าโครงวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติ

กล่าวโดยสรุป ภาษาศาสตร์ภาคประวัติมุ่งศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษา ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงในลักษณะใด มีขบวนการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง การเปลี่ยนแปลงนั้นมาจากสาเหตุใดบ้าง และผลที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของภาษานั้น

1.2 ความแตกต่างระหว่างภาษาศาสตร์ภาคประวัติและประวัติภาษาศาสตร์

ชื่อทั้งสองละม้ายคล้ายคลึงกันและเกี่ยวข้องกับประวัติหรืออดีตทั้งสิ้น แต่หาใช้วิชาเดียวกัน เราจะบอกความแตกต่างได้จาก เนื้อหาสาระสำคัญของวิชาทั้งสอง

สาระของวิชาประวัติภาษาศาสตร์ (history of linguistics) เป็นการบันทึกเหตุการณ์สำคัญ ๆ โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับแนวความคิดเชิงภาษาศาสตร์เท่าที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณกรีกและโรมัน ผ่านมัธยสมัยเรื่อยมาจนถึงคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า อันเป็นช่วงสมัยที่วิชาี้เจริญงอกงามเห็นเด่นชัด เรื่อยมาจนถึงสมัยปัจจุบัน

ส่วนสาระสำคัญของภาษาศาสตร์ภาคประวัติ (historical linguistics) ว่าด้วยความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับภาษาเท่าที่มีมา วิชานี้มุ่งค้นคว้าตรวจสอบหาหลักการ ซึ่งใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงของภาษา ว่าการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปได้โดยเหตุอันใด เป็นต้นว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากลักษณะความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างที่มีอยู่ในรูปภาษานั้น ๆ หรือภาษาเปลี่ยนแปลงด้วยแรง

ผลิตภัณฑ์ภายนอกในแง่สิ่งแวดล้อมของตัวผู้พูดภาษานั้นเอง หรือคนเราทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ เนื่องจากมนุษย์มีความสามารถทางภาษาคิดคำนวณแต่กำเนิดตามลักษณะเผ่าพันธุ์ ความสามารถนี้ส่งเสริมให้มนุษย์สร้างสรรค์ภาษาได้หลากหลาย และความหลากหลายนี้เองก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในภาษา

อาจกล่าวได้ว่าภาษาของมนุษย์มีคุณสมบัติเด่นเฉพาะในตัวเองประการหนึ่ง คุณสมบัติเฉพาะนั้นก็คือการเปลี่ยนแปลง ภาษาย่อมเปลี่ยนแปลงเสมอ เราศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาเป็นสาระใจความหลักในวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติ ซึ่งรวมถึงการศึกษาแหล่งที่มาของความเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ เรือนรูกระบวนกรเปลี่ยนแปลงของภาษา ค้นคว้ามีอะไรบ้างที่ผลักดันการเปลี่ยนแปลงภาษา ตลอดจนผลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาในแง่มุมต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อาจช่วยเพิ่มพูนความเข้าใจของเราเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางภาษาในท้ายที่สุด

1.3 ความแตกต่างระหว่างภาษาศาสตร์เฉพาะสมัยและภาษาศาสตร์ภาคประวัติ

นักภาษาศาสตร์จารโย (descriptive linguists) ศึกษา
ลักษณะของภาษาที่ใช้กันอยู่ในยุคหนึ่ง ๆ หรือภายในระยะเวลาช่วงหนึ่ง
(synchronic) ส่วนนักภาษาศาสตร์ภาคประวัติ (historical linguists)
ศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่งต่างช่วงสมัยกันตั้งแต่สองสมัยหรือสองช่วงเวลาห่างกัน
ขึ้นไป (diachronic) การศึกษาภาษาที่อยู่คนละช่วงสมัยประเภทหลังนี้เอง
ที่เกี่ยวพันกับการศึกษาภาษาศาสตร์ภาคประวัติ

หากเราแบ่งการศึกษาภาษาศาสตร์ตามเงื่อนไขเวลา ก็อาจแบ่ง
ได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

ภาษาศาสตร์เฉพาะสมัย (synchronic studies) เป็น

การศึกษาถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษา ว่าด้วยเสียง คำ ประโยคและความหมาย ซึ่งผู้ศึกษามีวิธีการต่าง ๆ กัน ดังเราเห็นได้จากการศึกษาที่มีนักภาษากลุ่มต่าง ๆ ที่รู้จักกันแพร่หลาย มีกลุ่มนักภาษาแบบโบราณ กลุ่มนักภาษาเน้นโครงสร้าง และกลุ่มนักภาษาปริวรรต (วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ 2526 : 1) ผู้ศึกษาภาษาศาสตร์แนวนี้จะวิจัยค้นคว้าภาษาตามลักษณะที่ปรากฏอยู่จริงในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ผู้ศึกษาไวยากรณ์ภาษาไทยลงใจว อันเป็นภาษาของชนกลุ่มน้อยที่ใช้พูดในเขตพลาทวงสี ประเทศจีน (จันทร์ มาตสุพงศ์, 2526) ถอนวิเคราะห์ภาษาลงใจวตามที่มีผู้ใช้อยู่ในช่วงสมัยเวลาหนึ่ง จะเป็นสมัยใดก็ได้ ว่ามีเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์อย่างไร มีลักษณะคำ การเรียงคำอย่างไร มีระบบความหมายของคำเป็นอย่างไร เป็นต้น

ภาษาศาสตร์ภาคประวัติ (diachronic studies) ภาษาศาสตร์

ภาคประวัติศึกษาการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับภาษาในช่วงเวลาที่ต่างกันสองช่วง (Lyons 1979) โดยมองดูว่าระบบภาษาในช่วงเวลาหนึ่งได้เปลี่ยนแปลงไปสู่อีกระบบหนึ่งได้อย่างไรในสมัยหลัง อันที่จริง ภาษาศาสตร์ภาคประวัติจำเป็นต้องพึ่งภาษาศาสตร์เฉพาะสมัย กล่าวคือการศึกษาที่เราจะมองเห็นวิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงของภาษาได้จะต้องนำระบบภาษาที่ใดศึกษาไว้แล้วเฉพาะช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของสองสมัยมาเปรียบเทียบกัน เช่น นำภาษาที่ใช้กันอยู่สมัยรัชกาลที่ 1 เปรียบเทียบกับภาษาที่ใช้กันในสมัยรัชกาลที่ 4 เปรียบเทียบภาษาไทยสุโขทัยในศิลาจารึกกับภาษาไทยถิ่นสุโขทัยปัจจุบัน เป็นต้น ผู้สนใจศึกษาความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอาจจะเลือกศึกษาองค์ประกอบของภาษาทั้งเสียงคำ ประโยคและความหมาย หรือเลือกศึกษาองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งของภาษาก็ได้ ตัวอย่างเช่น วัลยา วิมุทธะลพ (2513) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำสำนวนและลำดับของคำในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์ นันทา พนลยุทธ

(2526) ศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำอุปมาพจน์ในสมัยสุโขทัย อยุธยา กับสมัยปัจจุบัน

1.4 ขอบข่ายของภาษาศาสตร์ภาคประวัติ

การศึกษาภาษาศาสตร์ภาคประวัติมีจุดเริ่มต้นจากการเฝ้าสังเกตของนักภาษาซึ่งตั้งข้อสังเกตว่า ภาษาทั้งหลายเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ภาษาพูดของคนรุ่นหนึ่ง ๆ ไม่เหมือนกับภาษาที่คนรุ่นพ่อ รุ่นปู่ของเขาพูดกัน และไม่ตรงกับนักที่เกี่ยวกับภาษาที่ลูกหลานเขาพูดจากัน แท้ที่จริง ความแตกต่างทางภาษาระหว่างคนรุ่นใด ๆ กัน มีน้อยมาก ส่วนใหญ่แทบจะสังเกตไม่เห็น แต่ถ้าเราลองทิ้งช่วงเวลาให้ห่างกันสักร้อยหรือพันปี ความแตกต่างที่ดูเล็กน้อยนี้จะสะสมเพิ่มพูนและส่งผลมากมายถึงขนาดภาษานั้นเปลี่ยนรูปใหม่ได้ เราต้องอาศัยการค้นคว้าตรวจสอบจึงจะหามองออกว่า ภาษารูปใหม่นี้คล้ายคลึงกับภาษายุคต้น ๆ ตรงไหนบ้าง

เมื่อเปรียบเทียบภาษาไทยในปัจจุบันกับภาษาไทยในสมัยก่อน ๆ โดยสังเกตลักษณะตัวภาษาที่จารึกไว้ในใบลานที่ศิลาที่ สลักดี เราจะพบว่าภาษาไทยได้เปลี่ยนแปลงไปมากพอสมควร ตัวอย่างเช่น คำจารึกในศิลาจารึกสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราชซึ่งห่างจากสมัยปัจจุบันราว 700 กว่าปี

ตัวอย่างที่ ๑

๑ พ ๖ก ๔ช ๔สร๒น๒ทรา๒ทตย แม่ ๖ก ๔ช นาง๒เสอง ๔พ ๖ก ๔ช บาน๒เมอง
๒ ๖ต ๔พ นื่อง ท้อง ดยว ห้า คน ๖ผ ๒ชาย สาม ๖ผ ๒ญง โสง ๔พ ๒ผเอ-

๑๒ ฝง (กำว) ๖ม สรธาไม พระ เพทธล้าส่น ทรง ๖ลล ๖แม่ออ พรน
๑๓ ษา ๖ก คน ๖แม่ออ โอท พรนษา กราน ก๖ถน ๖เดอน ๖ถ่มง ๖จ
๑๔ ง แลัว ๖แม่ออ กราน ก๖ถน ๖ม พ่น๖นียข ๖ม พน้หมาก ๖ม
๑๕ พ่นตอกไผ่ ๖ม หมอณ ก่มง หมอณ โนณ ๖จรพาร ก๖ถน โอ
๑๖ ย ทาน แล ๖ป แล ๖ญบ ล้าผ ไป สลต ญตต ก๖ถน ๖ถง อ

คำอ่าน

- 1 ท่ออุชื้อศรีอินทราทิตย์ แม่อุชื้อนางเสือง ที่อุชื้อบานเมือง
- 2 อุชื้อนึ่งอุชื้อเดี่ยว 5 คน อุชื้อชายสาม อุชื้อหญิงสอง ที่ใต้

- 12 ผู้งหวยมีศรัทธาในพระพุทธรศาสน์ ทรงศีลเมือพร
- 13 ชาทุกคน เมือออกพรรษากรานกรีนเดือนหนึ่งจี
- 14 งแล้ว เมือกรานกรีน มีพนมเบือมีพนมหมาก มี
- 15 พนมดอกไม้ มีหมอนนึ่งหมอนนอน บริหารกรีนโอ
- 16 ยพานแลปีแลอุชื้อล่าน ไปสวคญคิกกรีนถึงอ

(จำ ทอจคำวรรณ, 2514 คำานที่ 1-2 คำอ่าน)

เราจะสังเคคไคว

1. วิธีเขียนหนังสือไทยที่พอชุนรามคำแหงบัญญัติขึ้น เขียนสระอยู่
บรรทัดเดียวกันกับพยัญชนะ
2. เครื่องหมายวรรคตฤคในสมัยพอชุนรามคำแหงมีเพียง 2 รูป
ปัจจุบัน เครื่องหมายวรรคตฤคมี 4 รูป คือ ' ' ' ' +
3. คำ ๆ เดียวกันในสมัยพอชุนรามคำแหงออกเสียงอย่างหนึ่ง
แต่ในปัจจุบันออกเสียงอีกอย่างหนึ่ง เช่น โสง-สอง โอค-ออก โบน-นอน
หรือในขางคำค้กลายเป็นอวิ เช่น โอธ-อวย

(วิจันคน์ ภาณุหงส์, 2514 : 91)

ตัวอย่างที่ 2

คำว่าตุลาการ ในปัจจุบันในหนังสือกฎหมายเมืองไทย (ฉบับ
หมอบรัดเลย์พิมพ์ จ.ศ. 1129) ซึ่งแจ่มไว้วาก็ค้นจากฉบับของหลวงไข่วา
ตุลาการทุกแห่ง

(ประสิทธิ์ ภาทยกุลอน, 2529 : 187)

ตัวอย่างที่ 3

คำว่า "ชอบกล" ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นจนถึงสมัยรัชกาลที่ 6
ใช้แปลว่า ชอบ กล คือ ถูกต้องด้วยกลวิธี ชื่นเชิง ปัจจุบันใช้เป็นคำ ๆ เกี่ยว
หมายถึง "แปลก"

(วัลยา วิมุกตะลพ, 2513)

ตัวอย่างที่ 2 คำที่เคยใช้เปลี่ยนเสียงโดยที่ยังคงความหมายเดิม
ตัวอย่างที่ 3 แสดงการเปลี่ยนแปลงคำไวอากรณในคำศัพท์ คำ 2 คำ คือ
ชอบ กล กลายเป็นคำ ๆ เกี่ยวกันและความหมายในปัจจุบันแตกต่างไปจาก
ความหมายเดิมมาก ค่อยไปเราจะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงคำเสียง คำ
และการเรียงคำในประโยค ตลอดจนลักษณะการเปลี่ยนแปลงต่างชนิดกันไปจาก
ตัวอย่างภาษาอังกฤษข้างต้นมาเปรียบเทียบกัน 3 คู่ด้วยกัน

ตัวอย่างที่ 4

ข้อความที่ยกมาเป็นตัวอย่างต่อไปนี้ คัดตอนแปลมาจากคัมภีร์ไบเบิล
(Mathew 9 : 1 - 2) เป็นภาษาอังกฤษที่ใช้แตกต่างกันไปในสามยุค

Old English Da astah he on scyp, and oferseglode, and COM
 Tenth century on his ceastre. Da brohton hig hym *ænne* laman,
 on bedde licgende

Early New And he ontred into the shippe : and passed over
 English and cam into his awne cite. And lo they brought
 (Tyndale, 1526) unto him a man sicke off the palsey lyinge in
 his bed.

New English So he got into the boat and crossed over, and
 Bible, 1970 came to his own town. And now some men brought a
 paralyzed man lying on a bed.

(Arlotto, 1972 : 3)

เราสามารถอ่านบทออกความบทหลังสุดได้โดยไม่ต้องง้อกล่าวมากนัก
 เพราะเขียนในรูปภาษาที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ บทคัดตอนบทที่สองหน้าคาไม่คุ้นนัก
 ถึงกระนั้นคนในศตวรรษที่เรา ๆ ก็ยังพออ่านเข้าใจ แคบทแรกดูแปลกไปเลย
 ไม่เหมือนภาษาอังกฤษยุคปัจจุบันเอาเลย หากจะอ่านให้เข้าใจ จำเป็นต้องเรียน
 ภาษาอังกฤษโบราณ (old English) มาก่อน และเรียนเหมือนกับเรียนภาษา
 อื่นภาษาหนึ่งที่เคี่ยว

เมื่ออ่านข้อความภาษาอังกฤษโบราณซ้ำอีกครั้ง เราอาจจะมองเห็น
 ความแตกต่างหลายประการที่มีอยู่เมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษปัจจุบัน ข้อแตกต่าง
 เหล่านี้คือสิ่งแสดงถึงความเปลี่ยนแปลงของภาษาอังกฤษนับพันปีที่ผ่านมา

เริ่มตั้งแต่อักษรตัวแรก คือ (Ð) ก็เป็นของแปลกเสียแล้ว เพราะ
 เคี้ยวนี้เราไม่ใช่เขียนกันแล้ว เป็นตัวอักษรอังกฤษโบราณใช้เขียนแทนเสียง th

เช่นในคำว่า thin คำแรกของชื่อนี้ เป็นคำสันธาน หมายถึง "then"

คำที่สอง "astah" สูญหายไปจากภาษาเอาเลข คำนี้เป็นอดีตกาลของกริยา astigan แปลว่าขึ้น

วลีต่อไปคงพอคาดได้ "on scyp" หมายถึงขึ้นเรือ (on ship) ไปรศสังเกตุการสะกด scyp เราสันนิษฐานว่าในสมัยก่อนคำนี้คงออกเสียงคล้าย skip หากพิจารณาในแง่การเปลี่ยนแปลงของภาษา คำนี้บอกให้เราว่า ในสมัยใดสมัยหนึ่ง คนอังกฤษเลิกออกเสียง sk และใช้เสียงที่เราเขียนกัน คือ sh แทน เราทราบกันว่า การเปลี่ยนเสียงดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนยุคอังกฤษใหม่ตอนต้น เพราะในบทคัดตอนบทที่สองได้มีการสะกดตัวแบบใหม่แล้ว

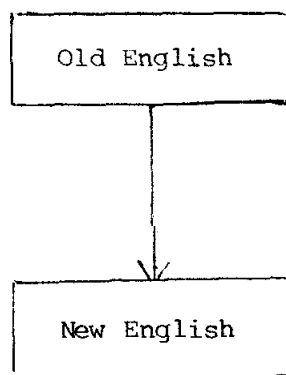
นอกจากนี้ ข้อแตกต่างที่น่าสนใจระหว่างภาษาอังกฤษเก่ากับใหม่ก็คือ คำสรรพนามที่ทำหน้าที่ประธานในภาษาอังกฤษเก่า เช่น hē และ hig จะตามหลังคำกริยา (ดู astah hē และ brohton hig) ในขณะที่ภาษาอังกฤษสมัยใหม่มักเอาประธานนำหน้าคำกริยาเสมอ

ในบทคัดตอนตรงวลีสุดท้าย เราเห็นการเรียงลำดับคำโดยเอา participle ความบุรพพหวลี on bed lying (on bedde licgende) ภาษาอังกฤษยุคใหม่จะเรียงลำดับตรงกันข้ามคือ lying on bed.

ตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นนี้แสดงการเปลี่ยนแปลงของภาษาหลายชนิดหลายประเภท มีลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่ต่างกันไป นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติได้อาศัยความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับภาษาตามกาลเวลาที่ผ่านไปนี้เป็นข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า อย่างไรก็ตาม การมองภาษาในฐานะปรากฏการณ์ที่เคลื่อนไหวและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอเช่นนี้ จะพบว่าภาษาหาได้เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาอย่างเฉิวไม่ ภาษาจึงเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพภูมิศาสตร์หรือที่ตั้ง

อีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ภาษาคำว่าคงที่อยู่ตัวตามเท่าที่ผู้พูดยังใช้คิดคือสื่อสารกันได้ แต่หากมองในแง่ที่ว่าภาษาสะท้อนนิสัยการพูดจาของคนเราแล้วไซ้ คงถือว่า ภาษาเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพราะภาษาพูดของเราเปลี่ยนเรื่อยไปขึ้นต่อกับปัจจัย ภายในและภายนอกนานัปการ ทั้งภาษาายังคงปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ของกลุ่มสังคมผู้ใช้ภาษานั้น ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ภาษานอกจากจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา สภาพที่ตั้งแล้ว อีกมีหนึ่งที่เข้ามาเกี่ยวข้องคือสภาพสังคม ภาษาย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามสังคมของผู้ใช้ภาษานั้น ๆ อีกด้วย

เมื่อเริ่มงานระยะแรก นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติจะนำภาษาในช่วงเวลาต่างกันสองช่วงมาศึกษา โดยวิเคราะห์ไวยากรณ์ของภาษานั้น ต่อจากนั้น เขาจะพยายามอธิบายให้เห็นว่าภาษานั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้างจากช่วงเวลานึงไปยังอีกช่วงเวลานึง ตัวอย่างเช่น นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติอาจนำไวยากรณ์อังกฤษสมัยใหม่กับสมัยโบราณมาศึกษา หรือนำภาษาฝรั่งเศสโบราณมาเทียบกับภาษาฝรั่งเศสปัจจุบัน ถ้าดูตามแผนภาพแล้ว ลักษณะข้อมูลจะออกมาในรูปต่อไปนี้

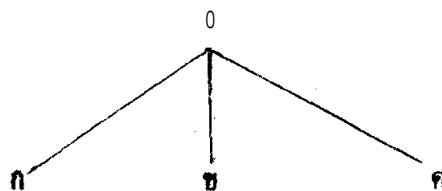

โครงสร้างแต่ละระดับของภาษาเป็นอย่างไรข้อมูได้จากไวยากรณ์
ของภาษานั้น ไวยากรณ์คือระบบซึ่งประกอบด้วยส่วนย่อย ๆ ที่เกี่ยวข้องกัน
(ตัวอย่างหนึ่งของส่วนย่อย ๆ ได้แก่ คำ) มีกฎต่าง ๆ ที่ผสมผสานส่วนย่อย ๆ
เหล่านี้เป็นรูปประโยคชนิดต่าง ๆ เมื่อมีการเปลี่ยนจากยุคโบราณไปสู่ยุคใหม่
ส่วนประกอบย่อย ๆ เหล่านี้บางส่วนก็ล้มหายสาบสูญไป มีส่วนย่อยใหม่ ๆ เกิดขึ้น
แทนที่ กฎบางกฎก็หายไป บางกฎก็มีการเพิ่มเติมเสริมขึ้น ทั้งส่วนประกอบย่อย ๆ
และกฎต่าง ๆ ผ่านการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลายครั้ง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ
นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติจะชี้แสดงให้เราเห็นว่า ไวยากรณ์ภาษาหนึ่งย่อมพัฒนา
เป็นอีกรูปแบบหนึ่งได้ เมื่อเวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง

พื้นฐานของวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติอาศัยข้อเท็จจริงมีพยาน
หลักฐานเชื่อถือได้ จะเป็นบันทึกตัวเขียนในรูปใดก็ได้ซึ่งแสดงว่า การเปลี่ยนแปลง
ภาษามีใช้จะเกิดขึ้นอย่างบังเอิญ ตรงกันข้ามภาษาเปลี่ยนแปลงเป็นกระส่วนต่าง ๆ
ซึ่งสามารถอธิบายให้เห็นได้เป็นเรื่อง เป็นราว กล่าวได้ว่าพื้นฐานความเป็นมาของ
ภาษาศาสตร์สมัยใหม่ก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าภาษามนุษย์สามารถนำมาวิเคราะห์อย่าง
เป็นระบบระเบียบได้ก็คือ ล้วนเป็นที่ยอมรับและแสดงให้เห็นปรากฏโดยอาศัยข้อมูลที่ได้
จากการสังเกตการเปลี่ยนแปลงของภาษาทั้งสิ้น

เท่าที่กล่าวมาแล้วเราพอสรุปได้ว่า โดยอาศัยการสังเกตข้อมูลภาษา
ที่แล้มาในช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้ช่วงหนึ่ง ภาษานั้นย่อมเปลี่ยนแปลงไป
คำถามต่อไปก็คือ เหตุใดภาษาที่ใช้พูดกันอยู่ในปัจจุบันบางภาษาจึงคล้ายคลึงกัน
เช่น ภาษาไทยกับภาษาลาวหรือภาษาฝรั่งเศสกับสเปน เหตุใดความแตกต่างระหว่าง
ภาษาที่คล้ายคลึงกันจึงแตกต่างกันอย่างมีระบบ เช่น เมื่อใดก็ตามที่ภาษาไทยกลาง
ออกเสียง [ch] "ช, ฉ" ภาษาในประเทศลาวหรือภาษาอินโดนีเซียจะมีเสียง
เป็น [s] "ส, ซ" ทำให้เราสามารถเขียนเป็นกฎได้ว่า เสียง [ch] ใน

ภาษาไทยกลางเขียนได้กับเสียง [s] ในภาษาลาว จากคำถามเหล่านี้และโดย
 การเปรียบเทียบเสียงต่าง ๆ เข้าด้วยกัน คำตอบที่ได้ออกมาในรูปความสัมพันธ์
 ของภาษาที่มีต่อกัน กล่าวคือ ภาษามีความคล้ายคลึงกันหรือมีความแตกต่างกัน
 อย่างเป็นระบบระเบียบก็เพราะภาษาเหล่านี้ เป็นพี่น้องกัน หรือครั้งหนึ่งภาษา
 เหล่านี้เคยเป็นภาษาเดียวกัน ต่อมาเกิดการเปลี่ยนแปลงจึงเกิดแตกต่างกันและ
 กลายเป็นคนละภาษา หากไม่กล่าวว่าภาษาเหล่านี้เดิมเป็นภาษาเดียวกันมาก่อน
 ก็อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ภาษาที่คล้ายคลึงกันเหล่านี้แตกสาขามาจากภาษาแม่
 (parent language) เดียวกัน และภาษาปัจจุบันเป็นภาษาพี่น้องกัน (sister
 language) ซึ่งอาจแสดงเป็นผังได้คือ

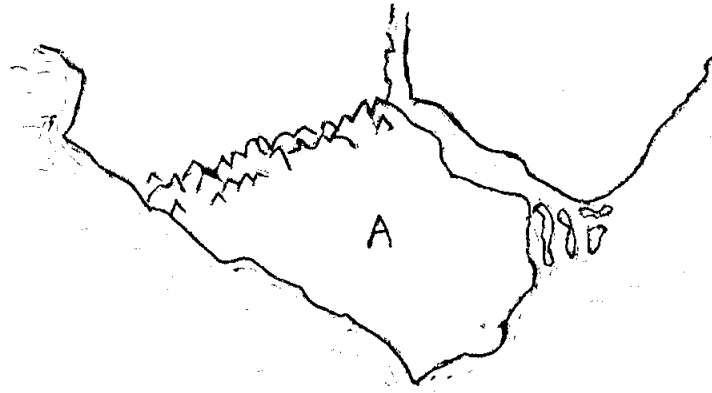
ก ข ค เป็นภาษาลูกของ 0 และ ก ข ค เป็นภาษาพี่น้องกัน

(วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์, 2524 : 128)

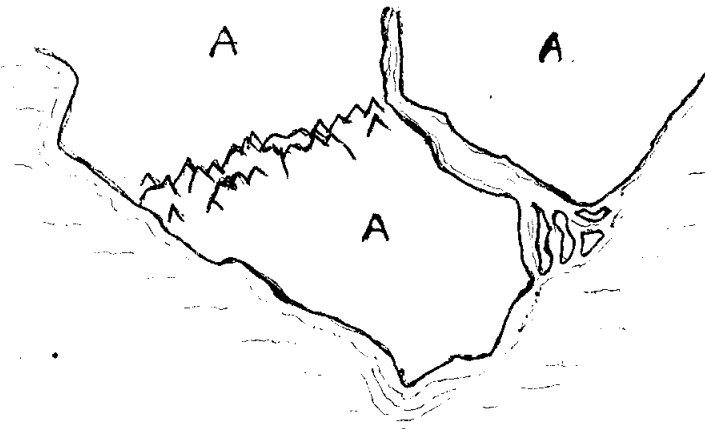
อาจมีผู้สงสัยว่า ภาษาทั้งหลายจะเปลี่ยนแปลงในลักษณะเดียวกัน
 หรือไม่ บรรดาภาษาที่มีแนวโน้มและมีกระบวนการเดียวกัน บางที่เราที่ใช้วิธี
 สังเกตแยกต่างหากกันและจัดประเภทโครงสร้างต่างกันไป ดูประหนึ่งว่าในบาง
 ยุคบางสมัยเราจำต้องแยกศึกษาภาษานั้น ๆ ต่างหากตามพัฒนาการของภาษา
 นั้น ซึ่งหมายความว่าเมื่อภาษาใดภาษาหนึ่งใช้พูดกันในบริเวณพลวงขวาง
 ดินเนื้อที่หลายอาณาเขต ภาษา ๆ นั้น ย่อมเปลี่ยนไปแน่ ๆ แต่ความเปลี่ยนแปลง
 ที่พบในที่แห่งหนึ่งอาจแตกต่างกันที่เกิดในอีกที่หนึ่งได้ ดังนั้น สถานการณ์ที่เรามัก
 พานพบอยู่บ่อย ๆ ก็คือ ภาษาเก่าแก่ภาษาเดียวกันนี้จะปรากฏในรูปต่าง ๆ กัน

ในที่สุดสมัยต่อ ๆ มา

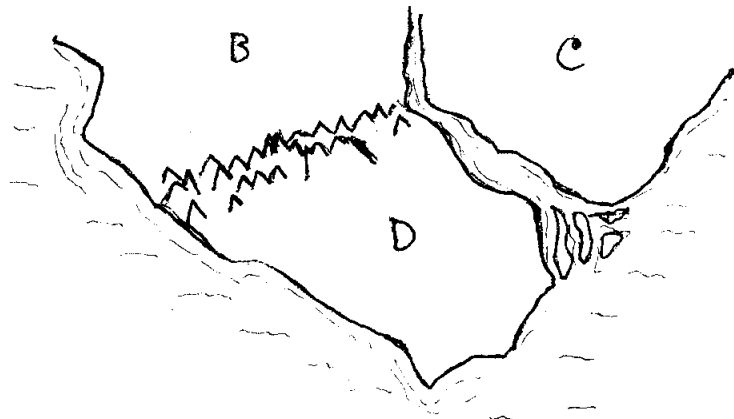
เพื่อให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น เราลองสมมุติกรณีดังกล่าวสักกรณีหนึ่ง
ในภูมิภาคประเทศแถบหนึ่งของโลก สมมุติว่าผู้คนแถบนั้นพูดภาษา A เขตแดนของ
ประเทศนี้มีทะเลล้อมรอบสองด้าน อีกด้านหนึ่งมีภูเขาอันขวางอยู่ เขตแดนด้าน
ที่สี่เป็นแม่น้ำสายใหญ่

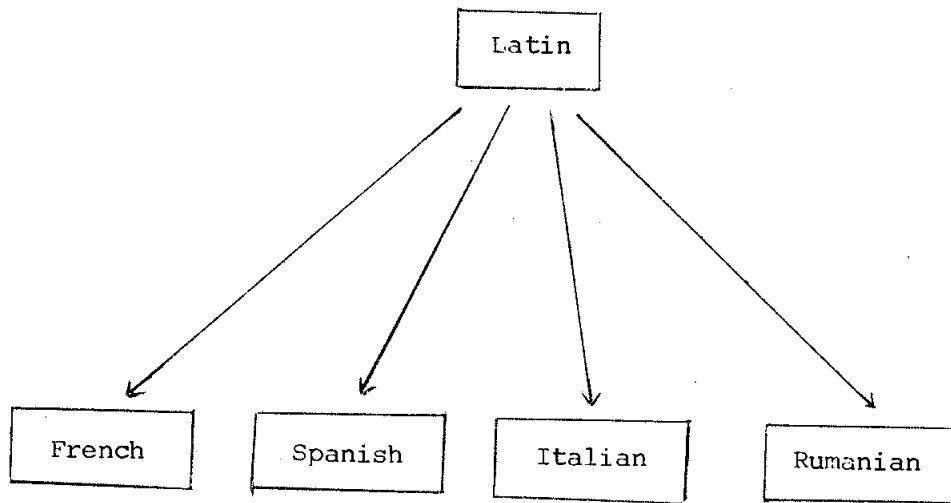
เนื่องจากเกิดสถานการณ์บางอย่าง เป็นต้นว่าความอดอยากแห้งแล้ง
หรือการแบ่งแยกทางการเมือง หรือความทะยานอยากขยายอาณาจักร ส่งผลให้
ประชากรกลุ่มใหญ่สองกลุ่มอพยพออกจากเมืองแม่ กลุ่มหนึ่งเคลื่อนย้ายข้ามภูเขาไป
อีกกลุ่มหนึ่งข้ามไปตั้งถิ่นฐานอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ ดังนั้น เวลาที่พื้นที่บริเวณผู้พูด
ภาษา A จึงมีสามอาณาเขตด้วยกัน

เราสมมุติต่อไปว่าเวลาล่วงเลยไป การคมนาคมติดต่อกันระหว่าง
 ประชากรสามอาณาจักรมีอันขาดกันไป อาจมีกองเกรียนหรือพวกสัญจรร่อนเร่
 แวะเวียนไปแต่ละอาณาจักรบ้างเป็นครั้งคราว แต่ทว่าชนส่วนใหญ่ในสามกรมแดน
 นั้นไม่ได้ติดต่อกันเลย ดังนั้นอะไรจะเกิดขึ้น นั่นคือภาษา (A) ที่พูดกันในดินแดน
 นั้นเกิดจะเปลี่ยนแปลงไปในรูปใดรูปหนึ่ง กลายเป็น (D) และภาษาที่ใช้พูดกัน
 ในพื้นที่เลขถูกเขาก็คงจะเปลี่ยนรูปไปเป็นอีกรูปหนึ่งคือเป็น (B) ภาษาที่ใช้พูดกันใน
 พื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำคานหนึ่งก็จะเปลี่ยนไปอีกรูปหนึ่ง ไคแก่ (C) ภายในหนึ่งพันปี
 ผู้คนที่อาศัยอยู่ในเขตภูมิประเทศทั้งสามต่างจะพูดภาษาที่แตกต่างไปจากภาษาของ
 ประเทศเพื่อนบ้าน

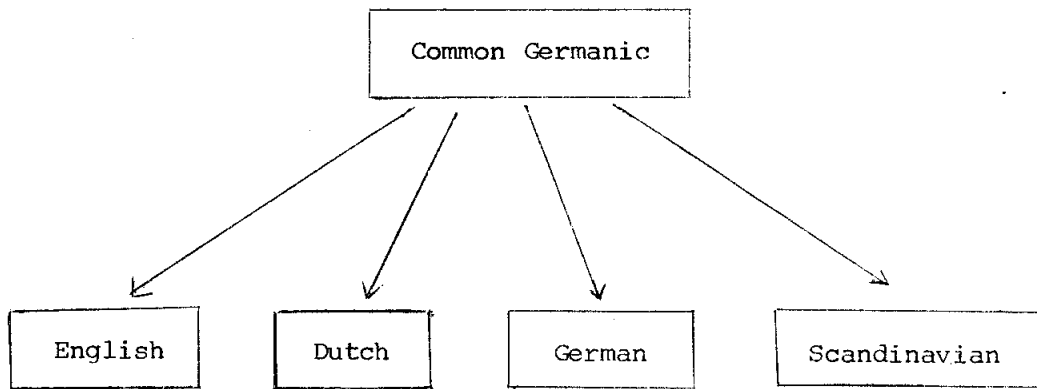
ภาษาใหม่ทั้งสามภาษาอาจจะยังคงมีส่วนที่ละม้ายคล้ายคลึงกัน
 อยู่บ้าง แต่ทว่าจะฟังไม่รู้เรื่องพูดไม่เข้าใจกัน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนของกรณี
 นี้ได้แก่ ภาษาละตินและหน่อภาษาละตินเอง ซึ่งได้กลายเป็นภาษาโรมานซ์
 สมัยใหม่หลายภาษา

นี่คือกรณีตัวอย่างของภาษาหนึ่งจากประวัติศาสตร์ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงมากมายหลายครั้งตามภูมิภาคที่แตกต่างกันไป เมื่อความเปลี่ยนแปลงมีมากจนถึงจุดหนึ่ง ก็กลายเป็นต่างภาษากันไปในยุคสมัยต่อมา

นับว่าเราโชคดีที่ได้ตัวอย่างภาษาละติน ซึ่งเป็นภาษาบรรพบุรุษของกลุ่มภาษาโรมานซ์ มีหลักฐานเชื่อถือได้บันทึกไว้มากมาย อย่างไรก็ตาม สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของภาษาที่เราสังเกตเองนั้น มีบ่อยครั้งที่เกิดขึ้นโดยไม่มีพยานหลักฐานบันทึกไว้ เช่น ตัวอย่างกรณีกลุ่มภาษาเยอรมันิก ซึ่งประกอบด้วยภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาฮอลันดา ภาษากลุ่มสแกนดิเนเวียและภาษาอื่น ๆ เราพบว่าภาษาเหล่านี้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากแม้จะไม่เหมือนในระดับเดียวกับแบบกลุ่มภาษาโรมานซ์ก็ตาม อย่างไรก็ตาม เราไม่พบภาษาดั้งเดิมที่กลุ่มภาษาข้างต้นถือกำเนิดมาหลงเหลือเป็นหลักฐานไว้เลย แต่ข้อนี้ไม่เป็นปัญหาจนทำให้นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติศาสตร์หึงงานค้นคว้าของคุณ ยังคงศึกษาประวัติและความสัมพันธ์ของบรรดาภาษาเยอรมันิกต่อไป แทนที่จะเลิกล้มตรวจสอบ นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติกลับสมมุติภาษาโบราณขึ้นมาภาษาหนึ่งเพื่อใช้อธิบายความคล้ายคลึงกันเองของภาษากลุ่มนั้น ภาษาที่สมมุติขึ้นนี้มักจะ

ตั้งชื่อเป็นกลุ่มภาษาและมีคำว่า "โบราณ" (common) กำกับอยู่ สำหรับกลุ่ม-
ภาษาล่าสุคนี

นักภาษาศาสตร์ตั้งสมมุติฐานว่า ก่อนหน้าที่จะเป็นภาษาต่าง ๆ เหล่านี้ ภาษาพวก
นี้แยกมาจากภาษาหนึ่งร่วมกัน คือภาษาเยอรมันโบราณ (Common Germanic)
ซึ่งแต่เดิมมิได้มีการบันทึก เป็นเอกสารหลักฐานไว้

นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติศึกษานำภาษาหลายภาษาซึ่งมีหลักฐานมา
เปรียบเทียบกัน แล้ววินิจฉัยว่าภาษาเหล่านั้นมีหน่วยภาษาพื้นฐานอะไรบ้างร่วมกัน
เสริมด้วยความรู้ของตนเกี่ยวกับหลักการเปลี่ยนแปลงของภาษา โดยพยายาม
ค้นคว้าให้ลึกและกว้างที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อบรรยายโครงสร้างของภาษา
โบราณนั้นให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา และแล้วโดยอาศัยการค้นหาร่องรอยจาก
พัฒนาการของกลุ่มภาษาที่มีหลักฐานเหล่านั้น ย้อนกลับไปหาภาษาโบราณร่วมกัน
นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติย่อมสามารถอธิบายความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
กับกลุ่มภาษาเหล่านั้น เราเรียกกระบวนการค้นหาและบรรยายหน่วยภาษาตลอดจน
กฎต่าง ๆ ของภาษาโบราณรวมกันนี้ว่า การบูรณะภาษา (reconstruction)
ระเบียบวิธีที่ใช้ในการบูรณะภาษาเรียกว่า ระเบียบวิธีเปรียบเทียบภาษา

(comparative method) เพราะวิธีนี้นำระบบภาษาค่างระบบมาเปรียบเทียบ
กัน

เท่าที่กล่าวมานี้ เราก็คงพอจะมองเห็นขอบข่ายกว้าง ๆ ของภาษาศาสตร์ภาคประวัติ ในบทความ ๆ ไป เราจะได้อีกกล่าวถึงการจำแนกภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ตามที่นักภาษาศาสตร์ได้เสนอเป็นรูปจำลองไว้ กระบวนการเปลี่ยนแปลงในภาษา การเปลี่ยนแปลงภาษาชนิดต่าง ๆ รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการเปรียบเทียบภาษาและการบูรณะภาษาจากภายใน อนึ่ง การเปรียบเทียบภาษาสองช่วงสมัยขึ้นไป ทำได้โดยอาศัยหลักฐานในรูปของภาษาเขียนโบราณ ดังนั้น การศึกษานับพันภาษาเขียนโบราณจึงเป็นสิ่งจำเป็นต้องกล่าวถึง

นอกจากนี้ คงที่ได้อีกกล่าวมาแล้วว่า การเปลี่ยนแปลงภาษาเป็นไป
ได้ใน 3 มิติด้วยกัน เมื่อเราได้อภิปรายการเปลี่ยนแปลงในภาษาอันเนื่องมาจาก
กาลเวลาหลายบทหลายตอนแล้ว ก็สมควรจะได้อีกกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงภาษาอัน
เนื่องมาจากอิทธิพลภายนอก ไม่ว่าจะเป็นสภาพภูมิศาสตร์และสภาพสังคม ดังนั้น
หัวข้อที่น่าสนใจควรนำมาอภิปรายแจ่มแจ้งใต้นัก ภูมิศาสตร์ภาษาดั้ง การข้ามภาษา
สาเหตุการเปลี่ยนแปลงของภาษา

1.5 บทสรุป

ชื่อวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติและประวัติภาษาศาสตร์ค่อนข้าง
คล้ายคลึงกัน แต่มีเนื้อหาสาระแตกต่างกัน ประวัติภาษาศาสตร์ศึกษาแนวความคิด
ในเรื่องภาษาที่สำคัญ ๆ ซึ่งนักภาษาศาสตร์ตั้งแต่สมัยโบราณครั้งกรีกและโรมันเสนอไว้
ผ่านมัยสมัย คริสตศวรรษที่สิบเก้าจนมาถึงสมัยปัจจุบัน ส่วนวิชาภาษาศาสตร์ภาค
ประวัติศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษา ลักษณะภาษาที่เปลี่ยนไป ประเภทการ
เปลี่ยนแปลง กระบวนการเปลี่ยนแปลง สาเหตุการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนผลที่

เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ

จุดตั้งต้นของการศึกษาภาษาศาสตร์ภาคประวัติเริ่มจากการที่นักภาษาเฝ้าสังเกตตัวภาษาและพบว่าภาษามีคุณสมบัติเฉพาะตัวข้อหนึ่ง นั่นคือภาษามีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติพบว่าถ้านำภาษาใดภาษาหนึ่งมาวางกันสองช่วงเวลาขึ้นไป เช่น วางกันหนึ่งร้อยหรือพันปีมาเปรียบเทียบกัน จะพบความแตกต่างเสมือนเป็นคนละภาษา ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนั้นสามารถนำมาอธิบายให้เห็นว่าภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างไรเป็นระบบระเบียบอีกด้วย บางครั้งนักภาษาศาสตร์ภาคประวัติจะสร้างรูปจำลองเพื่อใช้อธิบายทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น หรือเสนอวิธีการเปรียบเทียบภาษาและบูรณภาษาเพื่อหาคำตอบให้แก่คำถามที่ว่า เหตุใดภาษาจึงคล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันหรือแตกต่างกันอย่างเป็นระบบระเบียบ เป็นต้น

การเปลี่ยนแปลงของภาษาอาจพิจารณาได้ในหลายมิติ มิติด้านเวลา ก็เป็นแง่มุมหนึ่ง การศึกษาภาษาต่างยุคสมัยกันตั้งแต่สองสมัยขึ้นไป (diachronic studies) จึงจัดว่าเป็นการศึกษาภาษาศาสตร์ภาคประวัติ ซึ่งต้องอิงการศึกษาภาษาศาสตร์เฉพาะสมัย (synchronic studies) ภาษาศาสตร์เฉพาะสมัยศึกษาลักษณะโครงสร้างของภาษาในระดับต่าง ๆ เฉพาะช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง จะเป็นช่วงสมัยใดก็ได้ แต่ถ้าเมื่อใดเรานำผลการศึกษาภาษาเฉพาะสมัยตั้งแต่สองสมัยขึ้นไปมาเปรียบเทียบกัน เพื่อตรวจสอบว่าภาษาเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เมื่อนั้น การศึกษาภาษาทำนองนี้จัดเป็นการศึกษาภาษาศาสตร์ภาคประวัติ

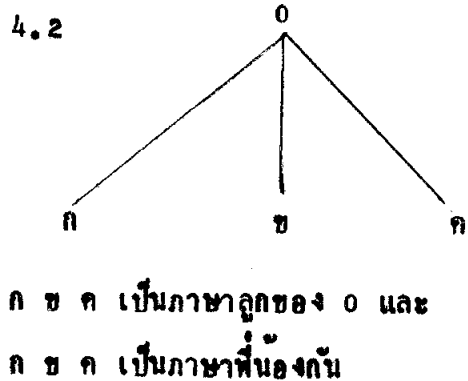
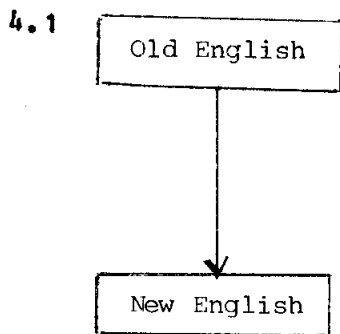
นอกจากมิติด้านเวลาแล้ว การเปลี่ยนแปลงภาษายังเกี่ยวข้องกับมิติด้านภูมิศาสตร์หรือที่ตั้ง และมิติเชิงสังคมอีกด้วย การแตกรูปของกลุ่มภาษาโรมานซ์จากภาษาบรรพบุรุษคือภาษาละตินเป็นตัวอย่างแสดงการเปลี่ยนแปลงของภาษาอันเนื่องมาจากภูมิภาคที่แตกต่างไป นอกจากนี้ ภาษายังต้องปรับตัวเข้ากับ

สถานการณ์ใหม่ ๆ ของกลุ่มสังคมผู้ใช้ภาษานั้น ๆ ภาษาจึงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ
 ด้วยแรงผลักดันภายนอกในแง่สิ่งแวดล้อมของตัวผู้พูดภาษานั้นเอง ฉะนั้น สภาพสังคม
 ของมนุษย์จึงเป็นอีกมิติหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการที่ภาษาเปลี่ยนแปลงไป

1.6 แบบฝึกหัดพบทวน

จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. วิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติมีจุดมุ่งหมายว่าอย่างไร
2. สมมุติว่าท่านได้เข้าเรียนวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติ อีกสัปดาห์หนึ่งต่อมา
 ในขณะสนทนากับเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน เพื่อนนักศึกษาต่างคนต่างถามท่านว่า
 วิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติเรียนเกี่ยวกับอะไร ท่านจะอธิบายอย่างไร
3. เพื่อนนักศึกษ้อีกคนหนึ่งเข้าใจว่าท่านเรียนเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของ
 ภาษาต่าง ๆ ที่ใช้พูดกันทุกวันนี้ ท่านจะอธิบายให้เพื่อนเข้าใจได้อย่างไร
4. นักภาษาศาสตร์ภาคประวัติศึกษารูปจำลองเพื่อใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงของ
 ภาษา แผนผังต่อไปนี้ตอบคำถามอะไร

5. จงอ่านคำอ่านจากศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมหาราชค้ำที่ 1 และคำ
 อธิบายต่อไปนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาไทยปัจจุบัน ท่านพอจะมองเห็น
 ความแตกต่างและความคล้ายคลึงค้ำคำและความหมายหรือไม่ อภิปราย

1. พ่อภูซื่อศรีอินทราพิศย์ แม่ภูซื่อนางเสือง ที่ภูซื่อบานเมือง
2. ภูซื่อพี่น้องทองเคียว 5 คน ภูซื่อชายสาม ภูซื่อหญิงสอง พี่เต้
3. อสู่อ้ายตายจากเผื่อเคียมแตงเล็ก (1) เมื่อภูซื่อขึ้นใหญ่โต
4. สิบเกล้าเข้า (2) ขุนสามชนเจ้าเมืองฉลต (1) มาท (4) เมืองตาก
พ่อภูไปรบ
5. ขุนสามชนหัวซ้า (5) ขุนสามชนซิมหัวชวา (6) ขุนสาม
6. ชนเกลื่อนเข้า (7) ไทรพ้าหน้าใส่พ่อภู หนีญฉายพายจะแจ
7. (น) (8) ภูซื่อหนี (9) ภูซื่อซ้างแบกพล (10) ภูซื่อซิมเข้าก่อนพ่อภูต่อ
8. ซ้างควยขุนสามชน คนภูซื่อซ้างขุนสามชนควซื่อ
9. มาสเมือง เต (11) ขุนสามชนพายหนี (12) พ่อภูจึงขึ้นชื่อ
10. ชื่อพระรามคำแหง เพื่อภูซื่อซ้างขุนสามชน เม
11. อซัวพ่อภู (13) ภูซื่อว่าเรอแม่พ่อภู ภูซื่อว่าเรอแม่แม่ภู ภูซื่อโค้ว
12. เนื้อตัวปลา ภูซื่อเอามาแม่พ่อภู ภูซื่อโค้วมากสมหมากหวา
13. น อันโคกนอรอยกนคี่ ภูซื่อเอามาแม่พ่อภู ภูซื่อไปคี่
14. หนังวังซ้างโค (14) ภูซื่อเอามาแม่พ่อภู ภูซื่อไปทบ้านแม่
15. อง โค้วซ้างโค้ววง โค้วปัว (15) โค้วนาง (16) โค้วเงินโค้วทอง ภูซื่อเอ
16. มาเวนแม่พ่อภู (17) พ่อภูตาย อังที่ภู ภูซื่อว่าเรอแม่พี่
17. ภูซื่อ คังว่าเรอแม่พ่อภู ที่ภูซื่อตาย จึงโค้วเมืองแม่ภูซื่อ
18. กลม (18)

(จำ ทองคำวรรณ, 2514 : คำานที่ 1 คำอ่าน)

อธิบายคำ

(1)	เคียมแต้	=	ตั้งแต้
(2)	เซา	=	ปี
(3)	เมืองฉอก	=	ปัจจุบันคืออำเภอแม่สอดอยู่ในจังหวัดตาก
(4)	ห	=	ตี
(5)	ห้วยซาย	=	ทางซาย
(6)	ห้วยขวา	=	ทางขวา
(7)	เกลื่อนเซ้า	=	เกลื่อนเซ้า
(8)	หนีญญายหายจะแจน	=	หนีกระຈັດกระຈາຍ, หลีกถกย้ายไปอย่างเร็ว
(9)	กู่มหนี	=	กู่มหนี, กู่มหลีก
(10)	เบกพล	=	เบ็กพล ใช้ในความบุกพลหรือแหวกพล
(11)	แพ	=	ชนะ
(12)	พ่ายหนี	=	แพหนี, แพหลีก
(13)	เมื่อชั่วพ่อกู	=	คือ เมื่อพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ยังดำรงพระชนม์อยู่
(14)	คี่หนังวังข้าง	=	คลองข้าง
(15)	ปัว	=	คนสู้ซาย
(16)	นาง	=	คนสู้หญิง
(17)	เวน	=	มอบให้
(18)	ทั้งกลม	=	ทั้งปวง

(ฉำ ทองคำวรรณ, 2514 : อธิบายคำ)

6. จงอ่านข้อความซึ่งเป็นภาษาไทยใช้ในสมัยรัชกาลที่หนึ่งต่อไปนี้ ท่านเข้าใจข้อความมากน้อยเพียงใด คำศัพท์และสำนวนใดบ้างที่ท่านพอจะเดาความได้

จากหนังสือแถลงงานประวัติเอกสารโบราณคดี ของสำนักนายกรัฐมนตรี
พิมพ์ในปี พ.ศ. 2512 นายประสาน บุญประกอบ ไค้อานและอธิมาษดังนี้

เขียนอย่างไรปัจจุบัน

หนังสือท่านผู้หญิงมาถึงลาโตก ค้วยมีหนังสือ
ไปเห็นโคแจงแล้ว ครั้นจะเอาหนังสือ
เขียนแก่พระชาดกลาง ๆ ป่วยหนักอยู่แลซึ่งว่ามา
คาชาย ๗ เมืองกลาง ซากทูนหนักหนา
ซึกนานแลนั้น เห็นฐานะของลาโตกอยู่แต่หากว่า
ลาโตกเมตตาเห็นกู ข้าเจ้าจึงเปลื้อง
ทูนเป็นอันมาก ทรมานอยู่ ค้วยความเห็นกู แล
ซึ่งว่าแต่งกำปั่นแล้วจะลากลับไป
และมี (เรื่อง) รวข่าว่าพม่าจะมาตีเมืองกลางท่าน
พระชาดกลางเจ็บหนักอยู่ ถ้าพม่ายกมาจริง ข้าเจ้า
จะโคตีทั้งลาโตกเป็นหลักที่ผูกคอตไป แลซึ่งว่า
จะเอาคีมูกคาม่านี้ ท่านพระชาดกลางยัง
เจ็บหนักมิได้ปรึกษาว่ากล่าวก่อน ถ้าท่านพระชา
ดกลางคลายป่วยแล้วจะโคปรึกษาว่ากล่าว

(ถำอร สฉิรกุล, 2527 : 112-113)

7. จงเขียนบทสวดมนต์ฉบับภาษาปัจจุบันกับฉบับ ค.ศ. 1611 และฉบับ
คริสต์ศตวรรษที่ 14 ท่านเองเห็นความแตกต่างของลักษณะโครงสร้างคำและ
ประโยคหรือไม่ จงอภิปรายสรุปจุดที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันเห็นโคชัดเจน
มาส์ถ 3 จุด

The Lord's Prayer

Contemporary version

Our Father who art in heaven, hallowed be thy name Thy kingdom come. Thy will be done in earth, as it is in heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us our debts, as we forgive our debtors. And lead us not into temptation, but deliver us from evil.

Authorized version (1611)

Our father which art in heaven, hallowed be thy name. Thy kyngdome come. Thy will be done in earth, as it is in heaven. Give vs this day our daily bread. And forgive our debts, as we forgive our debtors, And lead vs not into temptation, but deliuer vs from euill.

Wycliff's version (late fourteenth century)

Oure fadir pat art in heuenes, halwid be pi name; pi reume or kyngdom come to pe. Be pi wille don in herpe as it is doun in heuene. *Jeue* to vs to-day oure eche dayes bred. And for*zeue* to vs oure dettis, pat is oure synnys, as we for*zeuen* tu oure dettouris, pat is to men pat han synned in vs. And lede vs not in-to temptacion, but delyuere vs from euyl.

(Bynon, 1977 : 7-8)

8. ขอบข่ายการศึกษาภาษาศาสตร์ภาคประวัติครอบคลุมสาระอะไรบ้าง
อภิปราย
9. เหตุใดการศึกษาภาษาศาสตร์ภาคประวัติจึงต้องศึกษาเกี่ยวกับภาษาเขียน
และบันทึกภาษาเขียนโบราณด้วย
10. Lyons (1979) : 243) กล่าวว่า
"การเปลี่ยนแปลงของภาษาเป็นเพียงลักษณะหนึ่งของความหลากหลายแห่ง
ภาษา (language variation) ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นมิติต่าง ๆ กัน คือ
คามมิติทางภูมิศาสตร์ มิติเชิงสังคม และมิติตามเวลา"
จงอภิปรายข้อความข้างต้นนี้ตามที่ท่านเข้าใจ